

Tittel: Kjølilig og tom Hedda

Ingress: Stubøs Hedda Gabler er vakker å se på men tilfører lite innholdsmessig.

Elisabeth Leinslie

”Hedda Gabler”

Av Henrik Ibsen

Regi Eirik Stubø

Scenografi: Kari Gravklev

Med: Petronella Barker, Erland Bakker, Bjørn Floberg, Eindride Eidsvold

Rommet er rødt og ribbet. Som en rød klaustrofobisk tube eller kupèvogn, med åpning mot en tettvokst skog (bakteppet). Scenografien varsler innestengt pasjon, destruktivitet og tragedie. Midt i dette ekspressive, minimalistiske og vakre rommet står Hedda Gabler (Barker) – med pistol i hånd. Hun ser på oss, lenge, som hypnotisert.

Hedda virker kald, distansert og hjelpeløs i sin egen ulykke. Uhåndgripelig for alle, bortsett fra Assessor Brack (Floberg) som har et særegent grep om henne fra første stund. Og dette blir Flobergs kveld. Ikke bare i kraft av at Brack er den som styrer de fleste prosessene i dramaet, men også fordi han mestrer den nedtonede nesten naturalistiske spillestilen. Brack fremstår som en arrogant humorist. Like egoistisk som Hedda, men med en god porsjon kynisme. Eindride Eidsvold imponerer også med sin tolkning av Eilert Løvborg. En sterk og sympatisk akademisk stjerne som går til grunne.

Stubø har kuttet mye i teksten. Et grep som gjør at dramaet i Ibsens verk reduseres til en antydning av historien. Stubø bruker lite effekter i form av lyd og lys og karakterene fremstilles som stereotyper av seg selv. Når dette kombineres med en nedtonet spillestil begir han seg ut på et svært finurlig formspråk.

Spenningen i dramaet baserer seg på intensitet, i historien og mellom karakterene. Og det er også her forestillingen rakner. Karakterene forblir i sine affektmønstre – som pappfigurer. Figurer som kveler den intenderte intensiteten. Heddas er så kjølig at bare minnet om hennes indre kaos står igjen som en slags vikarierende spenning. Intetsigelse, tomhet og kjedsomhet kommer over meg. Sentrale følelser i forhold til stykket. Men mine reaksjoner er ikke i form av empati for karakterene eller historien – jeg forstår ikke hva Stubø vil med denne produksjonen. Muligens er dette ment som en destruktiv kommentar til en overfladisk og kynisk samtidskultur. Men på premieren fremstod forestillingen mest som tom staffasje.